

– 50 га, ФРН – 63 га, США – 175 га.

Актуальною є також проблема низького рівня доходів. Заробітна плата працівників сільського господарства становить лише 63% середньомісячної по країні. Цілорічно зайняті у тваринництві мають зарплату в 2–2,3 разу нижчу від середнього показника у промисловості. У селян нижчі і середньодушові доходи. Середньорічні доходи членів фермерських господарств у США, наприклад, є вищими від середньорічного душевого доходу по країні.

Однією з причин низького рівня доходів сільського населення є відсутність диверсифікації видів занять на селі. Сьогодні українські селяни практично не мають можливості займатися несільськогосподарською діяльністю, оскільки галузева скерованість сільських підприємств залишається сільськогосподарською. Світовий досвід переконує, що розташування промислових підприємств за межами міста є вигіднішим з огляду на меншу плату за купівлю чи оренду землі, а також – через менші витрати на робочу силу, порівняно з містом. Це сприяє розвитку виробничої та соціальної інфраструктури у сільській місцевості, стимулює розвиток сфери послуг. Тобто за кордоном проблеми сільського безробіття значною мірою вирішують з допомогою диверсифікації видів діяльності на селі.

Особливе значення для сільськогосподарського виробництва має інвестування. Реалізація потужного потенціалу галузі неможлива без залучення нових грошових капіталовкладень. Основними обмежуючими чинниками, які стримують потік інвестицій у агросферу та значно підвищують ризики інвесторів, є відсутність чітких, постійних правил у вигляді стабільної аграрної політики і сталого законодавства, не відпрацьованість паритету міжгалузевих економічних відносин, які б мали забезпечуватися довгостроковою стратегією розвитку аграрного сектору.

Для стабільного розвитку агровиробництва необхідно також вирішити проблему цінової політики та доступності довгострокових кредитів, щоб розвивати і модернізувати виробництво. Наразі потрібна ефективна державна політика регулювання цін.

Особливої уваги потребують інституціональні перетворення в напрямку стимулювання розвитку аграрного сектору та трансформації аграрної сфери країни.

Федченко А.А., студ. гр. ЗВ-10

Науковий керівник: к.т.н., доц. Чумаченко О.С.

Кіровоградський національний технічний університет

СУЧАСНІ ТЕХНОЛОГІЇ ТЕРМІЧНОГО РІЗАННЯ В МЕТАЛООБРОБЦІ

Перехід до інтенсивного шляху розвитку економіки потребує економічного зростання за рахунок поліпшення використання ресурсного потенціалу, на відміну від екстенсивного шляху розвитку, котре відбувається на основі кількісного приросту цих ресурсів. Підвищення ефективності використання матеріально-технічних ресурсів підприємства є важливим чинником зниження загальних витрат і збільшення конкурентоспроможності продукції.

Для металообробних підприємств, до яких належить Смілянський завод металевих виробів (м. Сміла, Черкаська обл.) економія може досягатись, перш за все, за рахунок збільшення коефіцієнту використання матеріалу при застосуванні прогресивних технологій і сучасного обладнання. Продукція підприємства на 72% виготовляється з листового металопрокату. Матеріальні витрати в технологічній собівартості виробів складають 70-80 %. Отже, доцільно рекомендувати їх зниження за рахунок впровадження сучасних ресурсозберігаючих технологій термічного повітряно-плазмового різання взамін діючих на підприємстві технологій механічної обробки і штампування.

При серійному виробництві базова технологія малоефективна оскільки: мають місце значні постійні витрати на виготовлення штампової оснастки; заготівельні операції виконують за декілька переходів, що включають розрізання металевих листів на штаби і картки із подальшим штампуванням; коефіцієнт використання матеріалу складає до 70%; підготовка виробництва і проектування оснастки має значну трудомісткість.

В сучасних умовах заготівельного виробництва все більше застосовують обладнання повітряно-плазмового різання, яке має такий же порядок вартості як і штампувальне, дозволяє повністю автоматизувати виробничий процес, є універсальним, не потребує виготовлення додаткової оснастки і дозволяє зменшити обсяги відходів матеріалу за рахунок оптимального розкрою.

Техніка і технології повітряно-плазмового різання, в якому ріжучим інструментом є стовп електричного розряду із температурою 10000°C, зараз інтенсивно розвиваються і користуються значним попитом. Пояснюється це такими їх перевагами порівняно з традиційними способами механічної обробки:

1. Вихідний енергоносіє (електроенергія) не перетворюється в силову енергію (тобто не потрібен двигун і відповідні ланки кінематичного ланцюга верстата), а реалізується в зоні обробки безпосередньо, виконуючи відповідну операцію при необхідних якості та продуктивності обробки. При цьому продуктивність обробки змінюється простим регулюванням сили струму обробки. В результаті верстат

значно спрощується та здешевлюється, а процес стає мобільним.

2. Обробка здійснюється без механічних зусиль на інструмент та без силової дії на заготовку. Відповідно виключається необхідність передачі значних механічних зусиль через систему ВПД, що дозволяє помітно спростити та здешевити верстат в цілому.

3. Відсутня необхідність застосування спеціальних інструментів, більш твердих, ніж метал, що обробляється. Ріжучим інструментом є електричний розряд, який плавить і випаровує метал.

4. Продуктивність обробки не залежить від твердості та в'язкості металу, який обробляється, що важливо в умовах зростаючого застосування важкооброблюваних матеріалів.

5. Вирізання деталей потрібної конфігурації і потрібної кількості (при малих серіях чи одиничному виробництві) відбувається безпосередньо з листа без попереднього розрізання на штаби і картки.

6. Скорочується час і спрощується підготовка виробництва, оскільки для вирізання деталей з листа і оптимізації розкряду використовують комп'ютерне програмування руху ріжучого інструменту по відповідній траєкторії.

Все це суттєво підвищує ефективність металообробки, особливо в сучасних умовах серійного, дрібносерійного та індивідуального виробництва.

Фесун Ю.В., магістр. гр. ЕП-13м

Науковий керівник: к.е.н., доц. Сисоліна Н.П.

Кіровоградський національний технічний університет

МЕТОДИ АНАЛІТИЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНОГО СТАНУ ПІДПРИЄМСТВА

У світовій економіці не тільки постійно проводять оцінку фінансово-економічного стану підприємств (аналізують ділову активність, ефективність функціонування тощо), але й для прогнозування стійкості їх роботи та вибору його фінансово-економічної політики велику увагу приділяють ризику банкрутства.

Метою публікації є дослідження питань оцінки фінансово-економічного стану підприємства та заходів щодо усунення виявлених недоліків.

Відзначимо, що в Україні значно вище вплив зовнішніх факторів, які визначають можливість банкрутства, тому кількісні значення узагальненого показника відрізняються від західних стандартів. Серед існування багатьох економіко-математичних моделей прогнозування ймовірності банкрутства можна виділити і закордонні, і українські, такі як: моделі Е. Альтмана, модель Р. Ліса, модель Таффлера і Тішоу, модель Спрінгейта, факторна модель діагностики банкрутства (Г.В. Савицька), комплексний коефіцієнт банкрутства О.П. Зайцевої, модель Фулмера, модель прогнозу ризику банкрутства, розроблена вченими Державної економічної академії (м. Іркутськ) тощо.

В аналітичному дослідженні та прогнозуванні використовуються й інші критерії ймовірності фінансової кризи на підприємстві, до яких належать: істотні втрати в основній виробничій діяльності; підвищення собівартості продукції, що виробляється; зниження продуктивності праці; збільшення обсягу неліквідних оборотних коштів і наявність наднормативних запасів; неповне завантаження потужності, неритмічність виробництва; втрата клієнтів і покупців готової продукції, а отже несприятливі зміни у портфелі замовлень; надмірне використання короткострокових позикових коштів як джерел фінансування довгострокових вкладень; частка позикових коштів, що стрімко збільшується до небезпечних меж у загальній сумі джерел коштів; перевищення критичного рівня простроченої кредиторської заборгованості; хронічне невиконання зобов'язань перед інвесторами, кредиторами, акціонерами; неправильна реінвестиційна політика і т.д.

З огляду змінності системи, до негативних тенденцій в діяльності підприємства можуть призвести фактори макроекономічного характеру, наприклад: політична нестабільність у країні, де знаходиться підприємство, і в країнах постачальників сировини (споживачів продукції); несталість господарського і податкового законодавства, нестабільність фінансового й валютного ринків; високий рівень інфляції; спад кон'юнктури в певному сегменті та економіці в цілому.

Щодо рекомендацій по покращенню ситуації, необхідно впроваджувати: системність моніторингу та планування діяльності, комплексний підхід до розуміння фінансово-економічного стану підприємства, з точки зору можливого банкрутства, вчасного застосування підприємством заходів щодо виходу з кризового стану.

Труднощі використання цих рекомендацій полягають в такому: більш високий ступінь складності прийняття рішень в умовах сукупної багатокритеріальної задачі; суб'єктивність прогнозного рішення незалежно від числа обраних критеріїв; інформативний характер розрахованих значень критеріїв; необхідність вчасного отримання додаткової інформації тощо.

Таким чином, при постійному моніторингу ситуації, у разі надходження сигналів про ймовірність настання банкрутства підприємству необхідно вчасно розробити заходи для виходу з несприятливої ситуації. До них можна віднести: впровадження нових, ефективних, ресурсозберігаючих та екологічно